

Overweging 5e zondag van Pasen: Geloven verbindt

Lezingen: Handelingen 9,26-31 en Johannes 15,1-8

29 april 2018

Annelies Rosier

Twee weken geleden waren wij te gast bij de Hooge Berktgemeenschap in Thorn, tegen de Belgische grens. Een van de mensen had als hobby wijn verbouwen. Na de viering in de stilteruimte werd die wijn ook geschonken tijdens de lunch en er lagen folders over het wijngoed, biologische wijn, verantwoorde en eerlijke wijn dus. Nu kan ik er zelf niet over meespreken, ik drink namelijk geen wijn, maar het schijnt dat hij goed smaakte.

Vorige week noemde Jezus zichzelf de goede herder, vandaag noemt hij zich de ware wijnstok.

In het evangelie van Johannes staan zo 7 uitspraken die beginnen met 'Ik ben'. In al deze uitspraken worden beelden gebruikt die de mensen uit die tijd begrepen, die aansloten bij hun belevingswereld. Misschien zijn ze voor ons wat moeilijker te begrijpen. Maar het woord 'verbondenheid' kennen we wel allemaal. Verbondenheid is een sleutelwoord.

Blijf in mij, zegt Jezus. Blijf verbonden met de wijnstok.

Maar hoe doe je dat, verbonden zijn of blijven? En wie bepaalt eigenlijk of je verbonden bent? En is onze verbondenheid ergens op gericht? Nogal wat vragen. Laten we er eens nader naar gaan kijken.

Wij komen hier elke week samen en weten ons verbonden met elkaar door Jezus. Wij zijn een geloofsgemeenschap, geloofsgemeenschap Augustinus.

Laten we zeggen dat wij een rank aan de wijnstok zijn en dat Jezus de wijnstok is. Alle ranken zijn even belangrijk, er is geen hiërarchie. Soms moet er gesnoeid worden om te zorgen dat de ranken vrucht blijven dragen. Maar, je moet natuurlijk niet gaan snoeien als de rank vruchtbaar is, als er een sapstroom op gang gekomen is. Ik heb gehoord dat dit in Eindhoven wel gebeurd is een aantal jaren geleden. Bloeiende geloofsgemeenschappen werden afgesneden. Dat is natuurlijk jammer.

Kom ik terug op het woord 'verbondenheid'. De wijnstok en de ranken zijn met elkaar verbonden en hebben als doel: 'vrucht dragen'.

In je eentje kun je geen vrucht dragen. Dus als Jezus zegt: 'los van mij kun je niets' kun je dat zo verstaan. We hoeven niet meteen te gaan steigeren en zeggen: ik ben onafhankelijk, ik bepaal mijn eigen koers, niemand bepaalt wat ik moet geloven. Onafhankelijkheid en verbondenheid kunnen prima samen gaan. Wij mensen hebben altijd een ander nodig, een gemeenschap.

Verbondenheid is dus gericht op vruchtbaarheid. Een druif als vrucht is er echter niet voor zichzelf maar voor anderen. Vele druiven worden tot wijn die door anderen gedronken wordt. Zo is het ook bij ons mensen: we zijn vruchtbaar voor anderen. We zijn vruchtbaar in ons opkomen voor de

zwakkeren in onze samenleving, in onze strijd tegen onrecht, in ons zorgen voor en om elkaar.
Zo blijven we verbonden met Christus die daarin ons lichtend voorbeeld is.

De verbondenheid is geen eenheid die alle verschillen ontkent. Het is geen van bovenaf opgelegde verbondenheid, geen dogmatisch geloof. Want dat kan nooit vruchtbaar zijn, dan brengt het alleen zure vruchten voort.

Wijnbouwers brengen soms hun druiven naar een gezamenlijke wijnpers. Van al die verschillende druiven komt dan één wijn. Zo zijn er verschillende wijnsoorten, die allemaal anders smaken. Hier in geloofsgemeenschap Augustinus smaakt de wijn anders dan in bijv. de Lambertuskerk of de Joriskerk of in de studentenkapel. Ik denk dat het juist fijn is dat er verschillende smaken verkrijgbaar zijn, zolang die smaken maar écht zijn en puur en eerlijk.

Verbonden aan elkaar, hier en aan de grotere gemeenschap van zoekenden, zowel binnen de officiële kerk als daarbuiten, waar de Geest ook mag waaien.

En waarom zouden er buiten de kerk geen vruchtbare ranken zijn? Net zo goed! Ten diepste zijn we allen verbonden met de wijnstok, onze dragende grond.

Laten we blijven zoeken naar vruchtbare grond, waar we gedijen kunnen en vrucht dragen.